Σκοταδισμός και οπισθοδρόμησις είναι η άρνησις στην ανυπεράσπιστη ζωή να υπάρξει (Σεβ. Μητροπ. Πειραιώς Σεραφείμ)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 4 Ιουλίου, 2022

Η μνημειώδης απόφασις του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, *Supreme Court*, της 24ης Ιουνίου 2022, με την οποία ανετράπη η απόφασις *Roe v. Wade,* κρίνουσα ότι δεν υπάρχει πλέον Ομοσπονδιακό Συνταγματικό δικαίωμα στην άμβλωση, αποτελεί μία εκπληκτική νίκη του κράτους δικαίου και της αθώας ζωής, γιατί σκοταδισμός και οπισθοδρόμησις, όπως αποδεικνύει η ιστορική γνώσις, είναι η σύγχρονη μίμησις των Αρχαίων Ρωμαίων, που είχαν το δικαίωμα να θανατώνουν τα τέκνα τους κατά την βούλησίν τους.

Οι εκτρώσεις στην Ελλάδα υπολογίζονται σήμερα σε περισσότερες από 300.000 κάθε χρόνο, (κανείς δεν γνωρίζει τον ακριβή αριθμό τους) και προκαλούν, ίλιγγο φρίκης, απανθρωπιάς και βαρβαρότητος! Αυτό σημαίνει ότι κάθε χρόνο σφαγιάζεται και παραδίδεται σε αφανισμό μια πολυάνθρωπη πόλη μεγαλύτερη από την Πάτρα, τη Λάρισα ή το Ηράκλειο. Πρόκειται για ένα συνεχιζόμενο και διαρκώς επαυξανόμενο έγκλημα, για το οποίο θα έπρεπε να ντρέπεται η σημερινή σύγχρονη και «πολιτισμένη», όπως θέλει να ονομάζεται, κοινωνία μας. Θα έπρεπε να ντρέπεται, όχι μόνο διότι παραμένει αδρανής και αδιάφορη μπροστά στη σφαγή αθώων και ανυπεράσπιστων ανθρωπίνων υπάρξεων, αλλά και διότι έχει φθάσει στο σημείο να κατοχυρώσει και νομικά το έγκλημα αυτό, ώστε να αποτελεί σήμερα νόμο του Ελληνικού Κράτους.

Πολλά επιχειρήματα προβάλλουν οι υπερασπιστές των εκτρώσεων. Ας δούμε μερικά από αυτά, τα σπουδαιότερα και πως αυτά ανατρέπονται με βάση τον νόμο του Θεού και τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας. Μας λέγουν:

1) «Το έμβρυο μέχρι την 14η εβδομάδα της κυήσεως δεν είναι ακόμη σχηματισμένος άνθρωπος και επομένως μέχρι τότε η έκτρωση μπορεί να γίνεται χωρίς να αποτελεί φόνο». Όμως, σύμφωνα με την διδασκαλία της Εκκλησίας μας **ο άνθρωπος είναι άνθρωπος, «εξ' άκρας συλλήψεως», από την πρώτη στιγμή της συλλήψεώς του**. Από την πρώτη στιγμή που το σπερματοζωάριο του ανδρός θα εισέλθει μέσα στο ωάριο της γυναικός, **δημιουργείται το πρώτο κύτταρο μιας νέας ανθρώπινης υπάρξεως και ταυτόχρονα εισέρχεται σ' αυτό η αθάνατη ψυχή του** . Κατόπιν το πρώτο αυτό κύτταρο αρχίζει να διαιρείται και να πολλαπλασιάζεται συνεχώς με

ταχύτατους ρυθμούς, βάσει «προγράμματος», που είναι κωδικοποιημένο στο DNA του εν εξελίξει εμβρύου, το οποίο **δεν ταυτίζεται με το DNA της μητέρας**. Το γεγονός αυτό, (δηλαδή η μη ταύτιση των δύο DNA, μητέρας και εμβρύου), είναι πολύ σημαντικό, διότι μας δείχνει ότι το εν εξελίξει έμβρυο **είναι ένας άλλος ανθρώπινος οργανισμός, διάφορος του οργανισμού της μητέρας**. Οι συνεχείς και αλλεπάλληλοι πολλαπλασιασμοί των κυττάρων με παράλληλη διαφοροποίησή τους, οδηγούν τελικά στη διάπλαση των ιστών και των οργάνων του εμβρύου, μέχρις ότου αυτά τελειοποιηθούν κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να είναι σε θέση να επιτελέσουν την αποστολή τους μετά την έξοδο του εμβρύου από το ενδομήτριο περιβάλλον.

2) «Η έκτρωση είναι δικαίωμα της γυναίκας, διότι κάθε γυναίκα έχει δικαίωμα να κάνει ό,τι θέλει στο σώμα της». Κατ' αρχήν **τα σώματά μας είναι μέλη Χριστού και ναοί του αγίου Πνεύματος και επομένως δεν ανήκουν στους εαυτούς μας, άλλα στον Χριστό**: Σύμφωνα με τον θεόπνευστο λόγο του αποστόλου Παύλου: «*ουκ εστὲ εαυτών, ηγοράσθητε γαρ τιμής*», (Α΄ Κορ. 6, 19-20), **δεν ανήκουμε στον εαυτό μας, αλλά σ' αυτόν που μας εξαγόρασε, στον Χριστό, και επομένως δεν μπορούμε να χρησιμοποιούμε τα σώματά μας, όπως θέλουμε.** Πέραν τούτου **το έμβρυο είναι ένας άλλος ανθρώπινος οργανισμός και επομένως δεν είναι μέλος του σώματος της μητέρας**. **Γι' αυτό άλλωστε η μητέρα δεν μπορεί να το κρατήσει επ' άπειρον, όπως κρατάει όλα τα υπόλοιπα μέλη του σώματός της. Όταν έρθει η ώρα της γέννας, πρέπει υποχρεωτικά να αποχωριστεί από αυτό. Αν υποθέσουμε, ότι θελήσει να το κρατήσει στα σπλάγχνα της, θα επέλθει ο θάνατος και της μητέρας και του παιδιού. Κατά τον χρόνο της ενδομητρίου ζωής απλώς φιλοξενεί το έβρυο στο σώμα της για μερικούς μήνες**.

3) «Οι εκτρώσεις γίνονται είτε το θέλουμε, είτε δεν το θέλουμε και μάλιστα σε μεγάλη έκταση. Η κοινωνία έχει αναγνωρίσει σιωπηρά αυτή την κατάσταση. Δεν της δημιουργεί ηθικό πρόβλημα και επομένως ο νομοθέτης οφείλει να συμμορφωθεί με τη λαϊκή βούληση. Να νομιμοποιήσει, ίσως ακόμη και να πριμοδοτήσει τις εκτρώσεις». **Μπορούμε όμως να δεχθούμε, ότι μια παρανομία πρέπει να νομιμοποιηθεί, επειδή έχει πάρει μεγάλη έκταση; Τι φταίει το κυοφορούμενο έμβρυο, που έχει κάθε δικαίωμα να ζήσει, επειδή η κοινωνία έχει εξαχρειωθεί και έχει φθάσει σε ένα τόσο μεγάλο ηθικό κατάντημα; Πού είναι τα ανθρώπινα δικαιώματα, για τα οποία τόσο πολύ κόπτεται και καυχάται ο σύγχρονος άνθρωπος; Δεν ισχύουν στην προκειμένη περίπτωση; Με ποιο δικαίωμα στερούμε το αγαθό της ζωής από μια ανυπεράσπιστη ανθρώπινη ύπαρξη; Το αγαθό της ζωής είναι δώρο του Θεού και μόνον ο Θεός μπορεί να το αφαιρέσει.** Κανείς άλλος. **Γιατί άραγε σιωπούν απέναντι στο βδελυρότατο αυτό έγκλημα οι παγκόσμιοι οργανισμοί υπερασπίσεως των ανθρωπίνων δικαιωμάτων;** Με την ίδια λογική θα πρέπει να νομιμοποιήσουμε και τη διακίνηση των ναρκωτικών, αφού και αυτά έχουν πάρει μεγάλη έκταση. Να τα αφήσουμε να

διακινούνται ελεύθερα, για να μπορούν άνετα οι τοξικομανείς να τα προμηθεύονται! Το ίδιο θα λέγαμε και για τη φοροδιαφυγή. Για να μην γίνεται φοροδιαφυγή, να απαγορευτεί η υποβολή φορολογικών δηλώσεων!

4) «Η νομιμοποίηση των εκτρώσεων θα προστατεύσει την υγεία και τη ζωή της γυναίκας». Αυτό το επιχείρημα προβάλλουν εκείνοι, που ισχυρίζονται, ότι η γυναίκα κινδυνεύει δήθεν από την έκτρωση που γίνεται κρυφά, ενώ όταν γίνεται φανερά, σε επίσημες γυναικολογικές κλινικές, δεν κινδυνεύει. Η αλήθεια είναι ότι**η έκτρωση, είτε κρυφά γίνεται, είτε φανερά, είναι επικίνδυνη ενέργεια για τη ζωή της**. Όπως μας βεβαιώνουν ειδικοί επιστήμονες γυναικολόγοι: «Οι γυναίκες που υποβάλλονται σε έκτρωση αντιμετωπίζουν τον ενδεχόμενο κίνδυνο των παρά κάτω επιπτώσεων: α) διάτρηση της μήτρας, β) ρήξη τραχήλου, γ) αιμορραγία, δ) Θρόμβωση και εμβολή, ε) επιπλοκές αναισθησίας, στ) εμφάνιση προδρομικού πλακούντα, ζ) ενδομητρίτιδα – σαλπιγγίτιδα, η) πυελική φλεγμονή, θ) δευτερογενή αμηνόρροια ή στείρωση, ι) ενδομήτριες συμφύσεις...» κ.α., (Δρ. Βασιλειος Μπέλλιος, Μαιευτήρας-Χειρουργός Γυναικολόγος). Όμως πέρα από τις σωματικές επιπτώσεις, εξ' ίσου σημαντικές είναι και οι ψυχολογικές, οι οποίες χαρακτηρίζονται από τους ψυχολόγους ως «**Μετα-εκτρωτικό Σύνδρομο**». Όπως αναφέρεται στη διεθνή βιβλιογραφία, κάποιες γυναίκες εκδηλώνουν άρνηση, (αμυντικός μηχανισμός που στηρίζεται στο συναίσθημα του θυμού), ενώ κάποιες άλλες αποχαιρετούν σπαρακτικά το αγέννητο παιδί τους εκδηλώνοντας τη θλίψη τους. Η ώρα της έκτρωσης θα τραυματίσει τον εσωτερικό τους κόσμο και τα σημάδια του ψυχικού τραύματος θα είναι εμφανή σ' όλη την υπόλοιπη ζωή τους, στο σώμα, τα συναισθήματα και τις συμπεριφορές τους. Πολλές γυναίκες βιώνουν μετά την έκτρωση ένα «συναισθηματικό μούδιασμα», που είναι βασικό χαρακτηριστικό πένθους, το οποίο μετά από οκτώ εβδομάδες από την έκτρωση ακολουθείται από διαταραχές ύπνου, διατροφής, σεξουαλικής δυσλειτουργίας κ.α. (βλ. φυλλάδιο με τίτλο: «Εγώ το αγέννητο παιδί», του Συλλόγου Προστασίας Αγέννητου Παιδιού: «Αγκαλιά»).

Κλείνοντας την αναφορά μας, συγχαίρομεν την πλειονοψηφία των Εντίμων Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ για την εξαίρετη απόφασή τους και εκφράζουμε την οδύνη μας για το κατάντημα του σύγχρονου ανθρώπου, ο οποίος έχει υποβιβαστεί στην κατηγορία των κτηνών, ζώντας μόνο για να απολαμβάνει την ηδονή, με την ικανοποίηση των ενστίκτων του. Θλιβόμαστε επίσης βαθύτατα για τη σύγχρονη ηθική και πνευματική πώρωση και αναισθησία της κοινωνίας μας απέναντι στο φοβερό και αποτρόπαιο έγκλημα των εκτρώσεων. Όσες έγκυες γυναίκες προμελετούν να προχωρήσουν σε έκτρωση, ας ακούσουν τουλάχιστον τη σιωπηλή, αλλά και σπαρακτική κραυγή του παιδιού, που κυοφορούν μέσα τους, μήπως και μαλακώσει η καρδιά τους: «Σ' αγαπώ μανούλα, μη με σκοτώσεις! Μη μου πάρεις πίσω τη ζωή που μούδωσες! Μην ξεχνάς, κάποτε ήσουν και συ στην ίδια θέση με μένα. Θά 'θελες να συμβεί σε σένα, το κακό που σκέφτεσαι εσύ για μένα; Εσύ είχες

μανούλα, εγώ δεν έχω;...»! (Από το βιβλίο του μακαριστού Νίκου Ψαρουδάκη με τίτλο: *«Θέλω να ζήσω»,* Εκδ. «Ορθόδοξο μέτωπο»).

Είναι τρομακτική και άκρως διδακτική η κυκλοφορηθείσα ρεαλιστική ταινία Silent scream (Σιωπηλή κραυγή) που καταδεικνύει τον τρόμο και την αγωνία του εμβρύου, του οποίου επιταχύνονται οι καρδιακοί παλμοί, όταν αντιλαμβάνεται τον μηχανισμό διαμελισμού του και απορροφήσεώς του και θα έπρεπε όλοι όσοι υποστηρίζουν το κακούργημα των αμβλώσεων και οι γυναίκες που το αποφασίζουν να υποχρεώνονται πριν την ενέργειά τους να παρακολουθήσουν με τα μάτια ορθάνοιχτα αυτήν την ταινία.

Καθημερινώς βομβαρδιζόμαστε στα Μ.Μ.Ε για τα ειδεχθή εγκλήματα παιδοκτονίας που φέρεται ότι διέπραξε η προφυλακισμένη μητέρα. Διερωτώμεθα: σε τι διαφέρουν, αν αποδειχθούν δικαστικώς, τα τρομακτικά αυτά κακουργήματα από τις χιλιάδες αμβλώσεις που διαπράττονται με τα παραπάνω ψευδοεπιχειρήματα;

(Πηγή: imp.gr*)*